

מד:

עין משפט
גר מצוה

נא א מ"י פכ"ה מהל' שבת
הלכה : טושי"ט אר"ח
סימן שי פת"ק :

ישנים

(א) ויבטוהו (תנן) דקדקת
גמי מרוביתו ימי עמי
שחמך דקדקת עמי עיה אלל
תחיל לא הוי עמיסן חף על גב
דרימיוסון לא הווינן לדתסח
לא חשיב כשכח כיה לא הוי
לחשוד לתרסם אלא כעלול
קלה אמינן דקדקת ושחמסח:
(ב) ויבטוהו פירש בחשיותו
דקון דלון נקסון לא אלא
בחקלות נקמולא לא הוי
בקר מיוחד לתרסם שחמ
פסיוס פסיוס ירש כה גמי
אלס וילסר נשחמקת מי
סלה שחמסח:

וְכִי־נִרְדָּחִי עֲבִידָא בּוֹ, פִּי נִקְוֶטֶט
מִשְׁמַע דְּקוּקָא יֵצֵן אֶחָד מִדֶּשׁ אֲשֶׁר
מִדְּמִיק נָמִי מִטֵּעַ שִׁיחָה וְעוֹלָם עוֹלָם
שֶׁל מַחֲכֵת דְּדִרִי ר' יְהוּדָה אֲפִלִּי.
הִנֵּה שְׂדֵהֵיכֹן זֶה בְּזוֹתָה שְׂנֵת אֲבָל
לֹא הִדְלִיקוּ זֶה בְּזוֹתָה שְׂנֵת אֲשֶׁר
שִׁחָה וְהִדְלִיקוּ זֶה בְּחוֹל שְׂרִי וְנִרְדָּח
לָרִי לֹא דִיִּק כָּל מִדְּמִיקֵי אֲבָל לֹא
לָרִי אֵלָּה דְּקוּקָא בְּנֵל זֶה מִרַס הֹא
דְּקֹאמ' דְּלִהִי עֲבִידָא שְׂחֻלָּת עֲשִׂיָּה
יֵהֱלֵלְהֶךָ וְהִי כִּמוֹ יְחִיד שְׂמִיד
שְׂמִדְלִיקֵן כִּי פִּעַס אֲחִם נִמְלָאֵת וְזִין
דְּרֹאֵה לְתַשְׁמִישׁ אַחֵר וְלִכְן תַּחֲלֵת
עֲשִׂיָּה אֵינֶה אֵלָּה לְהִדְלֶקֶת אֲשֶׁר
שְׂרֹאֵה לְתַשְׁמִישׁ אַחֵר בִּין עֲשִׂיָּה
לְהִדְלֶקֶת מִ"מ אִין עוֹשִׂין אוֹתָה לִכְן
שְׂאִין זֶה אֵלָּה זֶמַן מוֹעֵט אֲבָל כִּנּוּר
מַחֲכֵת אֲשֶׁר עֲשִׂיָּה לְהִדְלֶקֶת לְבַד
דְּרֹאֵה כֹל שְׂעָה לְתַשְׁמִישׁ אַחֵר:

לֹא הִנֵּה עֲלֶיהָ מַעוֹת מוֹתֵר
 שֶׁאֵין מֵלֶכָה וּמַחֲזִירוֹת דֹּאסֵר ר' יוֹהָנָה לְעִיל וְדָף (נ.) גִּבְרָה לְר"י דֹּאסֵר
 אֲפִי לֹא תַקַּע בָּהּ דְּחַזְזוֹנוֹת לֹא חִזֵּא
 אֲלֹא לְתַקִּיעָהּ וְאִין לְחַלֵּק בֵּין תַּקַּע לִלֵּא
 תַּקַּע אֲבָל מִטָּה וְגַר חֵזִי לְתַשְׁמִישׁ

בְּמִנְחָה. ע"כ בְּמִנְחָה חֲדָשָׁה וְנֶעְנַר הַכֹּהֵן וְהָן טוֹפְלוֹת וּבְמִנְחָה שֶׁנֶּעְנַר עֵין הַשְּׂמֶשֶׁת וְאֵילָן אֲמֵר כִּסְפָּא דְּמִלְתִּימָה וְקֹשֶׁה וְאֵילָן חֲדָשָׁה כְּמִנְחָה נֶעְנַר וְאֵין מִכָּה מִכָּה בֶּפ' אֵין דָּלִין דְּלִיכָא לְאֻקְמָא כְּגוֹן שֶׁהִנָּחֵם וְהִיוּ כְּמִנְחָה בְּיָד אִשָּׁה וְלִמְנָא י שָׁנָה חֲדָשָׁה בְּאִשְׁוֹר אֲרִילָה בְּקוּטְרָא דְּגִי' שִׁדָּה חֲדָשָׁה לְמִנְרַבָּת אֲנָשִׁים וְנָסִים שִׁין בֶּה מִדִּידָה דְּלֹא אִימָקֶשׁ וְנִשְׁמַח בְּפִקֵּק אֵלֵן מוֹמִין וְנִסְתִּיר וְנִסְתִּיר מִקְבֵּל טוֹמָאָה דְּלֹא וְהָא וְנִסְתִּיר מִקְבֵּל לִכְן נִרְאָה חֲדָשָׁה בְּפִקֵּק רַבִּי עֲקִיבָא וְדָף פ"ה וְנִרְאָה טוֹמָאָה מִדְּרָם מִלְמַעְלָה מִדְּרָם עֲמוּד וְנִשְׁמַח מִלְמַעְלָה לֵאמֹר מ' טָהָר אֲזִרִי דְּלִיכָא דְּחִוּא לְמִדְרָם אֲפִילוּ בְּרִיךְ מִתְּחִלָּה הָתֵּן. פ' בְּמִנְחָה

[illegible]

כִּירָה פֶּרֶק שְׁלִישִׁי שַׁבָּת

לא הרי הוקצה לאסור ואסור לגטלה
ד יום ולא דמי לנר של מחבת דשר
לא יחדה למעות אין עליה מעוט.
ג דהניח עליה מעוט בחול: והוא.
שנסתלקו מבעוד יום שלא היו עליה
כל צין השמשות. אבל היו עליה כל
צין השמשות איתקני לכולי יומא:

ויומה נר דלהכי עבידא כי לא הדליק בה
שרי למלמלה מטה דלאו להכי עבידא
לא כ"ש אלא אי איתמר הכי איתמר אמר
רב יהודה אמר רב "מטה שיחדה למעות
הניח עליה מעות אסור למלמלה לא הניח
עליה מעות מותר למלמלה לא יהדה
למעות יש עליה מעות אסור למלמלה
אין עליה מעות מותר למלמלה והוא שלא
היו עליה בין השמשות אמר עולא מתיב
ר' ^אאליעזר ^במוכני שלה ^גבזמן שהיא
נשמטת אין חבור לה ואין נמדרת עמה
ואין מצלת עמה באהל המת ואין גורדין
אותה בשבת בזמן שיש עליה מעות הא
אין עליה מעות שריא אף על גב דהו
עליה ביה"ש ההיא ר' שמעון היא דלית
ליה מוקצה ורב כרכי יהודה סבייא ליה
הכי

מוכני שלה. גבי שירה תמן במסכת כלים ויהא עגלה של עץ מוקפת מחילות למרכב אנשים וגו'. מוכני אופן: **בזמן שהיא נשמעת.** כשן אופני עגלה שלנו שאדם יכול לסלקן מן העגלה: אינו חיבור לה. והשנויה היא כלי לעצמה. דאי שירה בת קבולי טומאה אהן בגוון שאינה מחזקת מ' טמא בלא ונטמאה השירה על פני טמא המוכני ואי לאו בת קבולי טומאה היא ונגעה טומאה במוכני המוכני טמאה לעצמה בלא חשיבה משידה והיא מיטעלתה מאלה וירקנית דש לה בית היבול: ואינה נמדדת עמה.

לענין טומאה דפרישות דכלי עץ
המחזיק מ' סאה בלח שכן כוריים
ביבס טעור דכאמרי' בנבמ דמליקין
על (לה) דכלי עץ איקשם לשם סיהא
לעיל מלח ונח ונחן במסכת ל"טס ומתיקין
מרים נמדדס במזון דרואין אותה באלו
אס מחזיק אותו כלי מ' סאה טעורה
יקח מ' סאה דקסבר אף עיניס נמדד
ל' להסליס דרואין באליו מיטל המוכי
כלי: ואינו מלחל מ' עסאס הסמ.
וין דרואנו מקבלת טומאה מלחל בזהל
ונכנסה לבית סהמה זו דא"כ אין כאן
הטעורה מלמעלה אלא כגון שנכנסה
(בין) א' יהודה אומר אף בזה"ק מפי
כל כפ' בכל מערבין אף דקסבר אף ודמי
ומפסיק (א) כלפי הטומאה והמוכי אס
יס [בולטין] מלמעלה מדופני הסידה
ו' מיילן דמוכי כלי הול לעומתו ומקבל
ה. ורובוי דרואין ומפסרין בזהל באלה
מ' מלח פחיל והריבס פסותס י' מלח
אל איקשם לשם וצין מיטלטל וצין אינו
מוקף מלח פחיל ילי פסי עמנו כלס
וסכת כלס בלחכות כל עין ובלחכות סלי
כלס נשט לבדן: הס"ד ר' שמעון סלי.
ותורה רבי שמעון דעודו עליו אסור:

מניחין
 י' עץ ארז מולי נחמד פתול היסא
 ילי גללים ר' וכלי עץ ההטורים
 ו' והמוכר חופסת עץ וממעטת ארז
 ולזון נדמוכה בלא יתפור (נ"ב) (ו' וס)
 דמטוטף ומיירי שאני סותם כל הנקב
 ערית פקקו את המזרח צטיפים והתם
 ר' ופ'ה סותם וכללי עץ אמרין נמי
 ימי עובד הכי למחל ללויי התם אמרו
 וותו שם שהרי ס"ת מניחין בחבור ומיהו
 (ו' ונ"ב) חן נראה לפסד דמוכני הוי
 ופרש דמוכני היינו כן של שיה כמו
 הנד נקב מתחתיה כנגד המוכני והיא
 תה שם ומיירי נמי ארזות סותמת כל
 ומואה נגד הנקב אפילו חן זו פוסת
 תה כנגד ארובה כל הכית טבור לפי
 גות חן פירקן על המת בנזיר הנוגע
 בן בית לעלי: **ח** גורר אותה
 מותר לגוררה אע"פ שיש עליה מעות
 ר' בין השמשות. קשה לרשב"א דמח
 נטול (לקמן קנב): ובזמן שיש עליה
 מותר למתקד דע"כ במינה אירי דא
 אלא ונזיר גופי אכל לנזיר מקומו
 היה מיוחד לה מקום כדלמרי' בריש כל
 שם והא דפרק לעיל מנר היינו משום
 שפי' דייק מדקתני אכל לא יאן: **ה**
 הכי

מסורת הש"ס

(א) ז"ל אלמנה (ב) ולקמן
מזל. כלים פ"ח מ"ב.
(ג) פ"ח מ"א. (ד) דף
ל"א. (ה) דף ל"ז. (ו) וסג.
(ז) ועי' חפ"ז מנחות ל"א. ד"ה
שיבה. (ח) וכו' כתיספת
דאילנות פ"ט. (ט) רש"ל
מ"ז יתבאר"ל סב סוף שיע
לסוף דבור שאליו ועי'
מהר"ם.

הגהות הב"ח

(א) יישי"ר ד"ר יאיר מלל
יס' ומפיק בפני הטיחא:
(ב) תום' ד"ר ואן מלל וס'
נבים הקנחות והכלים מעל
לפני השדה:

גליון הש"ס

כמ' בזמן שד"א נשמעת
ע"י לקמן דף תח ע"כ תוס'
ד"ה דבר תור: תוס' י"ה
הא א"ן וכו'. איבא לשיטת
דסודא ד"ש. ע"י לעיל ד' לו
ע"א תוס' ד"ה הא כל ר'
יחזק:

רבינו חננאל

[illegible]